

РЕШЕНИЕ

№ 42790

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9836** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178, вр. Закона за чужденците в Република България.

А. А. М. А. - гражданин на С., като майка, и законен представител на непълнолетната И. Ю. С. А. е оспорила издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място]-Кралство Й. ОТКАЗ от 14.08.2025 г., за издаване на виза, вид „Д“, по заявление от 13.03.2025 г. В съдебното производство жалбоподателят и малолетното дете не се явяват. Представявани са от адвокат М. Н., който: поддържа жалбата; не оспорва съдържащите се в административната преписка писмени доказателства и не ангажира нови.

Ответникът не е представляван и не е заявил становището си по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата намира следното.

На 13.03.2025 г. от името на непълнолетната И. Ю. С. А. - гражданин на С. е заявено по надлежния ред пред Посолството на РБ в [населено място]-Й. искания за снабдяване с виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, като са представени съответно изискуеми документи. По заявлението, видно от представеното фото-копие (л. 46 от делото) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#), връчено на 14.08.2025 г. е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цифрово цитиране на 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ и с мотиви: „има данни, че целта на влизането му е да ползва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Жалбата е и основателна.

Процесуалната ѝ допустимост, с оглед разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ Съдът обосновава със становището, че жалбоподателят е член на семейството (дъщеря) на Ю. С. А. Ш. – гражданин на

С., за което ще стане дума по – долу в настоящото решение. Това обстоятелство кореспондира с нормата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи, за правото на зачитане личния и семейния живот.

От административната преписка, приета по делото без оспорване от страните, както и от представените от адвоката на жалбоподателя (неоспорени): Решение № 463/14.01.2025 г. на председателя на ДАБ и Решение № 7286/27.06.2024 г. на същия административен орган се установява следното.

С Решение № 7286/27.06.2024 г. председателят на ДАБ е предоставил на Ю. С. А. Ш. – гражданин на С., баща на жалбоподателя по настоящото дело хуманитарен статут. Въз основа на това, с Решение № 463/14.01.2025 г. на Ю. С. А. Ш. е разрешено да се събере на територията на РБ със своето семейство – съпругата А. А. М. А., която е майка на И. Ю. С. А..

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове несъмнено е свързана, вкл. с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който е подписан от материално компетентно консулско длъжностно лице. Каза се по-горе, че в случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. Според разпоредбата, отказва се издаване виза на чужденец, за когото „има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“. От страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи изводи в посочения смисъл. Целта и условията на заявеното с процесното заявление пребиваване в РБ се установяват по несъмнен начин от цитираните по – горе две решения на ДАБ. Жалбоподателят е членове на семейството на Ю. С. А. Ш. (негова дъщеря), комуто е разрешено да се събере със своето семейство. В този случай той би следвало да има статут на дългосрочно пребиваващ чужденец, което означава (арг. чл. 24е, ал. 1 ЗЧРБ), че неговата съпруга и майка на децата му, както и самите деца може да получат разрешения за продължително пребиваване, със срок една година, с възможност за подновяване, без да се надхвърля разрешеният срок на пребиваване на титуляря. У. израз „може“ предполага, че компетентният да се произнесе по заявлението за издаване на виза административен орган разполага с оперативна самостоятелност (чл. 169 АПК), но за да я упражни законосъобразно дължи при отказ да изложи нарочни мотиви, защо е пренебрегнал изцяло влезлите в законна сила решения на председателя/заместник - председателя на ДАБ, цитирани по – горе. Такива мотиви

липсват в процесния отказ и това е така, защото (вероятно) ответникът не се е съобразил със задължението си, регламентирано с чл. 35 АПК да изясни всички, относими към случая факти и обстоятелства.

Освен изложеното и във връзка с него Съдът приема още, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Издаденият на 14.08.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място] – Й. отказ да бъде издадена виза, вид „Д“ на И. Ю. С. А. не съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентирани с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържат мотиви, обосноваващи цитираните норми на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. Отказът са постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и при несъобразяване с постановените от председателя на ДАБ решения, №№: 463/14.01.2025 г. и 7286/27.06.2024 г.

На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадените от консулското длъжностно лице четири отказа, административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 13.03.2025 г., от името на непълнолетната И. Ю. С. А. - гражданин на С., за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от И. Ю. С. А. А.-гражданин, действаща чрез своята майка и законен представител А. М. А. издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място]-Кралство Й. ОТКАЗ от 14.08.2025 г., за издаване на виза, вид „Д“, по заявление от 13.03.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявленията, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

